

До Дніпровського райсуду м. Києва

*позивача Олійника Дмитра Вячеславовича
у цивільній справі № 2-3386/1-10
(суддя Барташук Л. П.)*

ПОЯСНЕННЯ
(в порядку ст. ст. 27, 176 ЦПК України)

Як вбачається з матеріалів справи, відповідачем надані «докази», які на його думку мають підтвердити відповідність його діяльності вимогам діючого законодавства і відсутність при цьому порушень моїх прав у сфері правовідносин, що є предметом позову.

Згідно ст. 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги», виробником є суб'єкт господарювання, який виробляє або створює житлово-комунальні послуги; виконавцем є суб'єкт господарювання, предметом діяльності якого є надання житлово-комунальної послуги споживачу відповідно до умов договору. Згідно ч. 3 ст. 19 цього ж Закону виробник послуг може бути їх виконавцем. За аналізом положень цього ж Закону законодавцем в основному ототожнюються виробники/виконавці цих послуг. Згідно ч. 4 ст. 26 цього ж Закону у разі якщо виконавець не є виробником, відносини між ним та виробником регулюються окремим договором, який укладається відповідно до вимог цієї статті. Жодного подібного договору у матеріалах справи немає. Згідно ч. 5 ст. 32 Закону, у разі зміни вартості житлово-комунальних послуг виконавець/виробник не пізніше ніж за 30 днів повідомляє про це споживача з визначенням причин зміни вартості та наданням відповідних обґрунтувань з посиланням на погодження відповідних органів. Як вбачається з «Рахунків на сплату за житлово-комунальних та інших послуг» відповідача (**а. с. 11-12, 42**), така вартість змінювалася неодноразово, проте у матеріалах справи відсутні жодні докази того, що я був належним чином повідомлений про це, з визначенням причин і обґрунтуванням цих змін з відповідними посиланнями.

Згідно ч. 3 ст. 20 цього ж Закону, як споживач я зобов'язаний укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору. Постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. (**а. с. 32-38**) визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. третій особі КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане судове рішення третьою особою КМДА не виконано. Замість виконання рішення суду про визначення виконавців житлово-комунальних послуг, з якими я

зобов'язаний відповідно до вимог Закону «Про житлово-комунальні послуги» укласти відповідні договори і зазначити у них свої персональні дані (прізвище, адресу, особовий рахунок), при потуранні третьої особи КМДА і на виконання його розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» у зазначеній сфері продовжується незаконна діяльність підпорядкованого йому відповідача, яке за своїм правовим статусом є комунальним підприємством, підпорядкованим третій собі КМДА **(а. с. 86-92)**.

Так, судом до справи в якості доказів залучені Договір про надання послуг № 294 від 02.01.2009 р., укладений між відповідачем і залученою судом, а також за клопотанням відповідача третьою особою КП «Липкижитлосервіс»; Договір між тими самими особами про надання робіт № 2428 від 26.09.2008 р. тощо.

Першим з вказаних договорів **(а. с. 45)** передбачено надання відповідачем послуг по обробці, розщепленню та перерахуванню платежів населення за житлово-комунальні послуги з його розподільного рахунку підприємствам-виробникам комунальних послуг.

Заперечуючи незаконність своїх дій, відповідач посиляється на своє листування з Національним банком України **(а. с. 79-83)**, яке насправді не стосується предмета доказування у цій справі, а тому не може вважатися належним і допустимим доказом з наступних підстав.

До функцій НБУ відповідно до Конституції і ст. ст. 6, 7 Закону «Про Національний банк України» не віднесено регулювання фінансових послуг та їх ліцензування (як зазначено вище, це компетенція Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України, яка діє у тому числі на підставі Закону «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»). Це ж саме вбачається з листа НБУ від 20.08.2007 р. **(а. с. 81-82)**. Крім того, згідно ч. 2 ст. 269 ЦК України особисті немайнові права фізичної особи не мають економічного змісту (а саме їх порушення є предметом цього позову).

Іншим листом № 25-112/887-5119 від 26.05.2004 р. **(а. с. 83)** НБУ висловив свою позицію щодо можливості застосування рахунку «2603», відкритого відповідачем для так званого «розщеплення» коштів населення, посиляючись на Інструкцію про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України, затвердженою постановою правління НБУ № 388 від 21.11.1997 р. Проте вказана Інструкція втратила чинність на підставі постанови правління НБУ № 280 від 17.06.2004 р. «Про затвердження Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України та Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України». Відповідно до вказаної Інструкції розподільчі рахунки суб'єктів господарювання мають своїм призначенням: облік коштів, що підлягають розподілу або додатковому попередньому контролю, у тому числі сум коштів в іноземній валюті, що підлягають обов'язковому продажу. За кредитом рахунку проводяться суми надходжень, а дебетом рахунку проводяться суми перерахувань згідно з режимом роботи рахунків. Своім листом № 25-112/887-5119 від 26.05.2004 р. НБУ вказує на неприпустимість використання коштів населення з цих рахунків «на інші цілі, крім розрахунків з підприємствами житлово-комунальних послуг»). Проте, як вбачається зі змісту Договору № 294 від 02.01.2009 р. **(а. с. 45)** відповідач цього режиму не дотримується. Відповідач утримує кошти з цих рахунків (0,5%, згідно пунктів 2.1. 2.3. цього Договору) з подальшим їх перерахуванням на свій поточний рахунок. При цьому відповідач не є підприємством, що надає житлово-комунальні послуги, а також не може перераховувати ці кошти постачальникам/виконавцям цих послуг, оскільки юридично вони не визначені, як це передбачено невиконаною з боку третьої особи КМДА постанови суду від 25.05.2006 р. **(а. с. 32-35)**.

Вказане свідчить про нецільове використання розподільчого балансового рахунку 2603 з боку відповідача і є підставою для винесення судом в порядку ст. 211 ЦПК України **окремої ухвали** до Національного банку України (вул. Інститутська, 9, м. Київ, 01601).

Слід зазначити, що відповідач отримував відповіді (які він вважає доказами) від Департаменту платіжних систем НБУ і його посадових осіб.

Своїм листом № 25-111/2065-6846 від 12.10.2000 р. «Про порядок відкриття та функціонування розподільчих рахунків» Департамент платіжних систем НБУ повідомив, що Кабінет Міністрів України прийняв постанову від 20 липня 2000 року № 1145 «Про нову редакцію пункту 11 постанови Кабінету Міністрів України від 15 квітня 1999 р. № 594», на виконання якої Держбуд України, Мінекономіки України, Мінпаливенерго України та НАК «Нафтогаз України» затвердили своїм наказом від 08.09.2000 № 192/195/396/274 «Порядок розподілу виручки, що надходить на рахунки комунальних підприємств теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту» (зареєстрований в Мін'юсті України 02.10.2000 за № 676/4897).

Відповідно до пункту 2 зазначеного Порядку підприємства комунальної теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту відкривають в установах банків на балансовому рахунку № 2603 розподільчі рахунки для зарахування на них від усіх категорій споживачів плати за теплову енергію та послуги для подальших розрахунків за спожиті енергоносії.

Пунктом 6 згаданого Наказу № 192/195/396/274 від 08.09.2000 р. вказано режим перерахування коштів для зазначених підприємств, а пунктом 7 указаний порядок розрахунків за енергоносії вводиться в дію рішенням Уряду Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій.

Але, третьою особою КМДА такого порядку не введено, а замість комунальних підприємств незаконним перерозподілом коштів і з порушенням режиму розподільчого рахунку займається відповідач на підставі незаконного розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

У розумінні частин 1.16-1.18 ст. 1 Закону «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні» 1.16) кліринг - механізм, що включає збирання, сортування, реконсиляцію та проведення взаємозаліку зустрічних вимог учасників платіжної системи, а також обчислення за кожним із них сумарного сальдо за визначений період часу між загальними обсягами вимог та зобов'язань; 1.17) клірингова вимога - документ на переказ, сформований кліринговою установою за результатами клірингу, на підставі якого, шляхом списання/зарахування коштів на рахунки членів платіжної системи, відкритих у розрахунковому банку цієї платіжної системи, проводяться взаєморозрахунки між ними; 1.18) клірингова установа - юридична особа, що за результатами проведеного нею клірингу формує клірингові вимоги та надає інформаційні послуги.

Кліринг є фінансовою послугою (ч. 1 ст. 4 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг»).

Вживані у Договорі терміни «розщеплення», «транзитний рахунок» (**а. с. 45**) з подальшим «утриманням коштів» з розподільчого балансового рахунку 2603 відповідача як на його інший (поточний) рахунок так і переказування/повернення цих коштів постачальникам/виконавцям послуг є фінансовими послугами у розумінні пункту 5 ч. 1 ст. 1 та ст. 4 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» (якими, зокрема є інші форми забезпечення розрахунків, залучення фінансових активів із зобов'язанням щодо наступного їх повернення, переказ грошей тощо).

Таким чином, під виглядом так званого «розщеплення і перерахування» платежів населення з «розподільчого рахунку» насправді відбувається надання тому ж самому населенню і без його згоди клірингових послуг (0,5% разом з ПДВ від зарахованих грошових коштів, згідно п. 2.1. Договору), поліграфічних послуг (11 копійок без ПДВ, згідно

п. 2.2. Договору), фінансових послуг. Особисто я відповідачу ніяких подібних послуг не замовляв. Потреби у цих послугах у мене, як споживача житлово-комунальних послуг немає.

Згідно ч. 3. ст. 333 ГК України фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансових коштів, крім випадків, передбачених законодавством. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями. Згідно ст. 627 ЦК України і відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості. Законом «Про житлово-комунальні послуги» і Типовими договорами, затвердженими ПКМУ № 630 від 21.07.2005 р. (зі змінами від 14.09.2009 р.), ПКМУ № 529 від 20.05.2009 р. (зі змінами від 12.09.2009 р.) у правовідносинах споживача з виконавцями житлово-комунальних послуг не передбачено існування такого суб'єкту господарювання, яким у даному випадку є відповідач.

Згідно п. 4 ч. 1 ст. 34 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» уповноважений орган у межах своєї компетенції видає ліцензії для здійснення фінансовими установами діяльності з надання будь-яких фінансових послуг, що передбачають пряме або опосередковане залучення фінансових активів від фізичних осіб. У матеріалах справи відсутні жодні докази існування відповідних дозволів, а також ліцензій на провадження діяльності з надання фінансових послуг (п. 3 ч. 1 ст. 28 цього ж Закону), які б були видані таким органом.

Відповідно до ст. 2 Закону «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» ліцензування діяльності з надання фінансових послуг, у сфері телекомунікацій, здійснюється згідно з законами, що регулюють відносини у цих сферах.

Відповідач відсутній у Державному реєстрі фінансових установ:

<http://reestr.dfp.gov.ua/>

Згідно ч. 3 ст. 11 Закону «Про захист прав споживачів», фінансові установи (якою фактично є відповідач) несуть відповідальність за порушення прав споживачів у сфері захисту персональних даних згідно із законом.

Вказане є підставою для винесення судом в порядку ст. 211 ЦПК України **окремої ухвали** до Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (вул. Б. Грінченка, 3, м. Київ, 01001).

Як на підставі законності діяльності відповідача у матеріалах справи фігурують надані ним судові рішення, проголошені за наслідками розгляду цивільних справ за його участю.

Так, рішенням Дніпровського райсуду м. Києва № 2-96/1/09 від 25.12.2009 р. (**а. с. 49-53-а**) споживачу відмовлено у визнанні недійсним договору, укладеному між КП ГІОЦ і балансоутримувачем будинку (який до того ж вже втратив чинність) і у скасуванні неіснуючих Правил заповнення квитанцій. Аналіз відповідності діяльності відповідача вимогам Законів «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» судом у межах позовних вимог по справі № 2-96/1/09 не здійснювався, оскільки позивачем були уточнені позовні вимоги, в яких він не обґрунтовував порушення своїх прав посиланням саме на вказані положення законодавства. Мною вимоги щодо недійсності договорів і Правил заповнення квитанцій не заявляються, а тому встановлені цивільною справою № 2-96/1/09 обставини не є преюдиційними в цій справі.

Іншим рішенням Дніпровського райсуду м. Києва № 2-586/1/10 від 16.03.2010 р. (**а. с. 54-60**) споживачам відмовлено у визнанні інформації КП ГІОЦ недостовірною і зобов'язанні припинити дії (виправити помилкові дані і припинити друк і надсилання

квитанцій про наявність боргу за вказаною адресою). Мною ж достовірність мого прізвища, адреси та інших персональних даних навпаки не оспорується: предметом розгляду є заборона поширення такої інформації, тому що мої прізвище і адреса є саме достовірною інформацією. Відмовляючи у вимозі про припинення інших дій, суд виходив з того, що споживачами не вказано, які саме їхні права були цими діями порушені і виходячи з яких нормативних документів суд має компетенцію втрутитися у господарську діяльність інших сторін справи (тобто на недоведеність вимог позивачів). Мною ж позовні вимоги заявлені на підставі ст. 23 Закону «Про інформацію», її офіційного тлумачення рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30.10.1997 р., статей 1, 16, 21, 268, 271, 275, 276, 301, 302 ЦК України, інших положень законів і нормативно-правових актів (у фінансовій сфері і зажитку прав споживачів), за аналізом яких вбачається, що наслідками цієї так званої «господарської діяльності» є втручання в моє особисте життя шляхом збирання, зберігання, використання та поширення щодо мене інформації без моєї згоди. Відповідно до ст. 511 ЦК України ця «господарська діяльність» не створює для мене ніяких обов'язків, але породжує право вимагати поновлення мого порушеного при цьому немайнового права. Отже і цей «доказ» (судове рішення № 2-586/1/10) не є належним і допустимим у розумінні вимог ст. ст. 58, 59 ЦПК України.

Рішенням Дніпровського райсуду м. Києва № 2-719/1/10 від 16.03.2010 р. (**а. с. 61-65**) споживачам відмовлено у вимозі припинити певну дію КП ГІОЦ (встановити відсутність зобов'язання по сплаті боргу). Майнові правовідносини кредиторів і боржників не є предметом розгляду мого позову, а тому судове рішення № 2-719/1/10 немає ніякого відношення до правовідносин поновлення немайнового права і знов таки не встановлює жодних преюдиційних обставин.

Рішенням Апеляційного суду м. Києва від 12.11.2007 р. (апеляційне провадження № 22-269/07 по справі № 2-45-1/06 зі скасованим рішенням судді Солом'янського райсуду м. Києва Демидовської А. І. від 29.06.2006 р.), що на думку відповідача стосується нібито предмету спору і на яке міститься його посилання (**а. с. 44**), встановлено, що рахунки КП ГІОЦ не можуть бути визнані недійсними з тієї підстави, що не визнано в установленому порядку незаконним розпорядження третьої особи КМДА № 80 від 27.01.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги». Проте, як вбачається зі змісту Договору № 294 від 02.01.2009 р. (**а. с. 45**), підставою для виставлення таких рахунків мені служить інше розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» (яке оскаржується мною у справі адміністративної юрисдикції № 2а-11889/10/2670 в Окружному адміністративному суді м. Києва). Звертаю увагу, що відповідач не був стороною у справі № 22-269/07 з рішенням апеляційної інстанції від 12.11.2007 р., не брав у неї участі, а тому обставини, що ним встановлені, у розумінні ч. 3 ст. 61 ЦПК України не є обставинами, звільненими від доказування. Тим більше мною не заявляється вимог про недійсність цих рахунків відповідача або визнання їх такими, що не підлягають оплаті, оскільки я за цими рахунками і так нічого не сплачую. Підставою для припинення виставлення мені цих рахунків відповідача є не факти законності чи незаконності розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. (або інших його розпоряджень), а те, що у цих рахунках вказані мої персональні дані і таким чином відбувається використання і поширення інформації про мою особу без моєї на це згоди, як носія особистих немайнових прав.

Оскільки відповідач посилається на згадані у рішенні Апеляційного суду м. Києва від 12.11.2007 р. обставини, звертаю також увагу на протилежне за змістом рішення Солом'янського райсуду м. Києва по справі № 2-91-1/06 від 21.02.2006 р. (також судді Демидовської А. І.), яке в апеляційному порядку не оскаржувалося, набрало законної сили і було виконане. Ним встановлено, що рахунки на користь КП ГІОЦ є недійсними і такими,

що не підлягають оплаті, оскільки відповідач не є виконавцем послуг для населення, а тому не може бути кредитором у борговому зобов'язанні (статті 512, 516, 517 ЦК України).

Наступними елементами доказової бази зі свого боку відповідач вважає листи № 7140 від 21.07.2008 р. (а. с. 84) і № 480-09-24 від 20.03.2009 р. (а. с. 85), якими ГУ юстиції у м. Києві і Мін'юст повідомляють, що виконавчий орган Київської міської ради встановлює ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги шляхом видання розпоряджень, що державній реєстрації в органах юстиції не підлягають. Обґрунтоване це особливостями, встановленими Законом «Про столицю України – місто-герой Київ» (що набрав чинності у січні 1999 року) і рішенням Конституційного Суду України № 21-рп/2003 від 25 грудня 2003 р., яким дано тлумачення, що Київська міська державна адміністрація є єдиним в організаційному відношенні органом, який виконує функції виконавчого органу Київської міської ради та паралельно функції місцевого органу виконавчої влади. З питань, віднесених до відання місцевого самоврядування, цей орган підзвітний і підконтрольний Київській міській раді, а з питань здійснення повноважень у сфері виконавчої влади - Кабінету Міністрів України.

По-перше, третя особа КМДА у контексті мого позову є місцевим органом виконавчої влади, оскільки станом на 15.04.1997 р. (час видачі розпорядження, на підставі якого був укладений Договір № 294 від 02.01.2009 р. між відповідачем і КП «Липкижитлосервіс») не була виконавчим органом Київської міської ради. Київрада вперше створила такий виконавчий орган своїм рішенням № 161/262 від 11.03.1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради».

По-друге, згідно ПКМУ № 1577 від 14.11.2006 р. «Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України» до завдань Мін'юсту та компетенції його територіальних органів не віднесено офіційне тлумачення законодавства. Постановами Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-166/07 від 05.07.2007 р., Київського апеляційного адміністративного суду № 5301/09 від 14.01.2009 р. дана належна правова оцінка розпорядженням КМДА, виданим після створення виконавчого органу Київської міської ради. Так, розпорядження КМДА №№ 640, 641, 642, 643 від 30.05.2007 р., якими встановлювалися ціни/тарифи на житлово-комунальні послуги без державної реєстрації в органах юстиції були скасовані в судовому порядку, а мотивувальними частинами цих судових рішень встановлено, що цими розпорядженнями (виданими відповідно до Регламенту КМДА) зачіпляються права, свободи та інтереси громадян, а відсутність їх реєстрації в органах юстиції має наслідками те, що вони не підлягають застосуванню. Вказані судові рішення набрали законної сили.

Таким чином, усі надані відповідачем «докази» не є належними і допустимими. Згідно ч. 2 ст. 59 ЦПК України, обставини справи, які за законом мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

Предметом доказування у цій справі є встановлення факту порушень з боку відповідача законодавства у сфері правовідносин, які зокрема врегульовані Законом «Про інформацію». Визначення видів інформаційної діяльності дано ст. 14 Закону «Про інформацію».

Під виглядом так званої «обробки» платежів населення відбувається збирання, зберігання, використання та поширення інформації про мою особу (персональних даних, якими є моє прізвище, адреса, особовий рахунок, майновий стан у вигляді «боргу»).

З матеріалів справи вбачається, що **одержується** така інформація (набувається, накопичується у розумінні ст. 14 Закону «Про інформацію») на підставі Договору № 294 від 02.01.2009 р. (а. с. 45), згідно п. 1.1.1. якого відповідачу з боку КП «Липкижитлосервіс» надаються бази даних нарахувань по квартиронаймачам і власникам житла з подальшою щомісячною актуалізацією (п. 5.4.). Накопичується і **зберігається** така інформація у

створеній відповідачем бази даних, шляхом обробки якої друкуються «Рахунки на сплату за житлово-комунальні та інші послуги». Як вбачається з веб-сторінки відповідача (**а. с. 15**), ним обслуговується 990 тисяч особових рахунків платників за житлово-комунальні послуги. Створені і супроводжуються загальноміські бази даних по власниках квартир або уповноважених наймачах квартир; мешканцях міста, яким призначені субсидії; по пільгових категоріях громадян.

Далі така інформація **використовується** шляхом задоволення не тільки інформаційних потреб КП «Липкижитлосервіс», який зі слів відповідача отримує і розповсюджує ці рахунки серед населення, але й фінансових потреб самого відповідача, який за обробку цієї інформації і подальший перерозподіл коштів стягує 0,5% від суми цих надходжень (чим одночасно порушує, як зазначено вище, законодавство у фінансовій сфері і режим розподільчого рахунку), 11 копійок без ПДВ за друк цих рахунків (пункти 2.1. і 2.2. вказаного Договору про надання послуг).

Як вбачається з тексту іншого Договору між відповідачем і третьою особою КП «Липкижитлосервіс» № 2428 від 26.09.2008 р. (**а. с. 47**), його сторони є суб'єктами інформаційних відносин. Цим договором передбачено виконання робіт по наданню інформаційно-технологічного супроводження програмного забезпечення виконавця на персональний комп'ютер замовника з залученням спеціалістів виконавця КП ГІОЦ, за що згідно п. 3.1. і ненаданого відповідачем Додатку № 1 також стягуються кошти. У такий спосіб інформація **поширюється** серед невизначеного кола осіб (спеціалістів відповідача), які, судячи з п. 2.3.1. Договору мають безперешкодний доступ до персоніфікованих даних громадян і забезпечують задачу друкування рахунків після їх обробки. Далі інформація (у вигляді готових рахунків з персональними даними громадян) продовжує **поширюватися** серед невизначеного кола осіб, які ці рахунки друкують (**а. с. 11-12**), розповсюджують (розкидають) або мають можливість цю інформацію своїми очима побачити, що зокрема зафіксовано мною на фотографіях цього процесу (**а. с. 29-29а**). Крім того комунальне майно, а саме: два програмно-технічні комплекси та програмну компоненту «Доступ до бази даних комунальних платежів» з програмного комплексу «Нарахування та обробка платежів мешканців міста за надані комунальні послуги у житлово-експлуатаційних організаціях» були передані відповідачем стороннім особам, що встановлено перевіркою Контрольно-ревізійного управління у м. Києві (**а. с. 16-17, 74**), що очевидно мало наслідками **поширення** цієї бази з особовими рахунками громадян, їх прізвищами та адресами у вільному обігу у мережі Інтернет, з можливістю пошуку по цим даним (**а. с. 30-31**). Бази останніх актуалізацій, судячи з інтернет-оголошень, також можна придбати, але вже за гроші.

Вся ця незаконна діяльність відбувається всупереч порядку, визначеному Законом «Про інформацію» і тлумачення його положень судом конституційної юрисдикції, оскільки інформація з моїми персональними даними **одержується, зберігається, використовується і поширюється без моєї попередньої згоди**. Отже інформація про квартиронаймачів та власників квартир (і про мене зокрема) доступна необмеженому колу зацікавлених осіб (до яких відношу і відповідача), у той час як згідно Закону «Про житлово-комунальні послуги» має бути доступною тільки виконавцю цих послуг, з яким у мене мають бути укладені відповідні договори.

Додатково до обґрунтування своїх позовних вимог відзначу, що згідно вимог ст. 8 Закону «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» умови обробки інформації в системі визначаються власником системи відповідно до договору з власником інформації, якщо інше не передбачено законодавством.

Інформація, яка є власністю держави, або інформація з обмеженим доступом, вимога щодо захисту якої встановлена законом, повинна оброблятися в системі із застосуванням комплексної системи захисту інформації з підтвердженою відповідністю.

Підтвердження відповідності здійснюється за результатами державної експертизи в порядку, встановленому законодавством. Для створення комплексної системи захисту інформації, яка є власністю держави, або інформації з обмеженим доступом, вимога щодо захисту якої встановлена законом, використовуються засоби захисту інформації, які мають сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері технічного та/або криптографічного захисту інформації. Підтвердження відповідності та проведення державної експертизи цих засобів здійснюються в порядку, встановленому законодавством.

Згідно Положення про технічний захист інформації в Україні, затверджених Указом Президента № 1229/99 від 27.09.1999 р. технічний захист інформації (ТЗІ) - діяльність, спрямована на забезпечення інженерно-технічними заходами конфіденційності, цілісності та доступності інформації. Суб'єктами системи технічного захисту інформації є установи та організації всіх форм власності, які провадять діяльність з технічного захисту інформації за відповідними дозволами або ліцензіями. Технічні засоби загального призначення повинні мати документ, що засвідчує їх відповідність вимогам нормативно-правових актів з технічного захисту інформації, одержаний у порядку, що встановлюється Адміністрацією Держспецзв'язку України і Державним комітетом України з питань технічного регулювання та споживчої політики.

У матеріалах справи відсутні жодні докази наявності сертифікату відповідності або позитивного експертного висновку за результатами державної експертизи захисту інформації в системі відповідача (його базі даних), в якій також фігурує інформація про мою особу.

Статтею 8 Конвенції про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру (м. Страсбург, 28 січня 1981 року), ратифікованої Законом України «Про ратифікацію Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додаткового протоколу до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних стосовно органів нагляду та транскордонних потоків даних» передбачено, що будь-якій особі надається можливість: вимагати у відповідних випадках виправлення або знищення таких даних, якщо вони оброблялися всупереч положенням внутрішнього законодавства, що запроваджують основоположні принципи, визначені у статтях 5 і 6 цієї Конвенції; використовувати засоби правового захисту в разі невиконання передбаченого в пунктах "b" і "c" цієї статті прохання про підтвердження або у відповідних випадках про надання, виправлення або знищення персональних даних.

Всупереч ст. 23 Закону «Про інформацію» та її офіційному тлумаченню судом конституційної інстанції, відповідач вважає, що моя адреса є масовою (публічною) інформацією **(а. с. 14)**. Відповідач не є кредитором, з яким у мене існують зобов'язальні правовідносини, відповідно до яких я маю щось сплачувати на його рахунки. Я не просив відповідача турбуватися про стан оплати мною житлово-комунальних послуг, що є зібраними ним документованими відомостями про мій майновий стан. Фінансове посередництво з боку відповідача мені як споживачу таких послуг не потрібно. Оплата за житлово-комунальні послуги здійснюється мною безпосередньо на поточний рахунок третьої особи КП «Липкижитлосервіс» квитанціями **(а. с. 39-40)**, в яких я сам визначаю обсяг інформації, необхідної для виконання законно встановленої мети оплати послуг. Я нікому не надавав згоди на відтворення своїх прізвища, адреси, особового рахунку і майнового стану поліграфічним способом на «Рахунках на сплату за житлово-комунальних та інших послуг». Ці дії є використанням персоніфікованих даних про мою особу у прив'язці до неіснуючого «боргу» **(а. с. 41)** з поширенням такої інформації серед виробників цих «рахунків», спеціалістів КП ГІОЦ, вказаних у п. 2.3.1 Договору № 2428 від 26.09.2008 р., осіб, що зі слів відповідача доставляють ці «рахунки» до КП

«Липкижитлосервіс» чи в інше місце (їх розповсюджувачів), а також невизначеного кола осіб, яким ця інформація з обмеженим доступом стає доступною у під'їзді мого будинку, на веб-ресурсах відповідача або у вільному обігу у мережі Інтернет.

Ще раз підкреслюю, що відповідно до ст. 511 ЦК України, зобов'язання, що виникли між відповідачем КП ГІОЦ і КМДА (згідно розпорядження останнього № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», яке не відповідає прийнятому Закону «Про житлово-комунальні послуги»), між відповідачем КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (на підставі укладених між ними договорів) не створюють для мене, як для третьої особи жодного обов'язку. Також вважаю, що згадані договори за участю відповідача порушують публічний порядок (ст. 228 ЦК України), а тому не можуть братися судом до уваги як докази, згідно ч. 3 ст. 58 ЦПК України. Правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним (ч. 2 ст. 228 ЦК України). Правочин, що обмежує можливість фізичної особи мати не заборонені законом цивільні права та обов'язки, є нікчемним (ч. 1 ст. 27 ЦК України). Згідно ч. 2 ст. 215 ЦК України недійсним є правочин, якщо його недійсність встановлена законом (нікчемний правочин). У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається.

Вважаю, що відповідачем не надано жодних належних і допустимих доказів на спростування порушення моїх прав у вказаних правовідносинах. Відповідачем не доведено, що інформація про мою особу ним збирається, зберігається, використовується і поширюється в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, моїх прав та свобод (рішення КСУ № 5-зп від 30.10.1997 р.).

Згідно ч. 3 ст. 273 ЦК України діяльність фізичних та юридичних осіб не може порушувати особисті немайнові права.

Тому прошу суд зобов'язати відповідача припинити порушення моїх немайнових прав, що продовжуються, задовольнивши вимоги мого цивільного позову у повному обсязі.

18 жовтня 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./